

De Leesplank

**Neem eens een kijkje op onze
website.**

www.deleesplank.jouwweb.nl

Nieuwtjes!

Djenné Fila heeft het Gouden Penseel gewonnen voor haar illustraties in 'Een kleine geschiedenis van de mens door dierenogen' van Joukje Akveld

Edward van de Vendel & Anoush Elman hebben de Gouden Griffel gewonnen voor 'Misjka'. De illustraties van Annet Schaap wonen een Zilveren Griffel!

In deze editie vind je een interview met Tom Rijpert! Auteur van 'De zeven sleutels'. Deel 2: 'Vorbij de Val' verschijnt op 16 oktober!

Lezen is niet altijd vanzelfsprekend. Zelfs niet voor een boekenliefhebber als ik. Wanneer je in je leven andere prioriteiten hebt, verdwijnt de concentratie voor lezen ineens als sneeuw voor de zon. Dat was (en is nog steeds) de afgelopen tijd het geval. Ik lees kleine stukjes, het liefst prentenboeken of korte verhalen. Toch is het vreemd, ik krijg anders zoveel energie van lezen. En in zo'n situatie is dat totaal niet meer het geval. Vandaar dat er in september dus wat minder recensies zijn verschenen en ik tijdens de Kinderboekenweek ook minder plaats en ga plaatsen dan eerder het plan was. Volgens mij hebben jullie ook zonder mij een leuke Kinderboekenweek. Want wat een heerlijk Kinderboekenweekgeschenk is er dit jaar! Sanne Roosenboom heeft een fantastisch boek geschreven, zie mijn recensie verderop. Het prentenboek van Yvonne Jagtenberg is ook superleuk en een aanrader om aan te schaffen!

Verder ben ik superblij met het nieuwe boek van Francine Oomen: Hoe overleef ik alles wat ik niemand vertel. Na het lezen van dit boek wil ik meteen de hele serie weer gaan lezen!

Waarom? Lees mijn recensie ook in deze editie. Net als mijn recensies van Hoe overleef ik met/zonder gescheiden ouders? en Hoe overleef ik New York/Berlijn?

En nog leuker, in deze editie staat een interview met Tom Rijpert! Zijn eerste boek De zeven sleutels – Het pad van de Roverkoning vond ik echt fantastisch en deel 2 verschijnt 16 oktober! Lees er alles over in het interview. Veel leesplezier!

Wouter

Op 16 oktober komt het afsluitende deel uit
van 'De Zeven Sleutels'

TOM RIJPERT

'Vorbij de val'

DE ZEVEN SLEUTELS

Tom Rijpert debuteerde afgelopen jaar met ‘De zeven sleutels - Het pad van de Roverkoning’. Dit boek werd groots opgepakt door lezers en de reacties zijn allemaal positief.

Deel twee ‘Voorbij de val’ verschijnt 16 oktober.

Wilde je altijd al schrijver worden?

Niet per se schrijver, wel verhalenverteller, denk ik. Met mijn neefje maakte ik poppenvoorstellingen, spookhuizen, hoorspelen, en toen ik van mijn ouders een videocamera kreeg, was het hek van de dam.

Tijdens mijn opleiding aan de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht deed ik een studie regie en ben ik eigenlijk weer meer gaan schrijven, maar dan scenario's. Pas na tien jaar regisseren begon het kinderboeken-idee op te borrelen.

Ik zag bij regisseursvrienden hoe enorm lang het traject van een daadwerkelijke film maken is - als ie überhaupt al genoeg subsidie krijgt en gemaakt wordt. En met de genres waar ik van hou, zijn dat soort verhalen eigenlijk onbetaalbaar in Nederland. Maar wat in een film heel veel geld kost - locaties, een crew, visual effects - is in een boek allemaal gratis.

©Job Kraaijeveld

Als ik een beetje beeldend omschrijf dat er een herberg in storm en regen op een verlaten klif staat, dan ziet de lezer het al! Daar heb je geen perfecte locatie in Schotland of regenmachines voor nodig. Dus dacht ik: waarom niet eens een kinderboek proberen? Mede door het voorlezen aan mijn twee dochters zat ik daar weer helemaal in. Eens kijken of ik een paar hoofdstukken kan schrijven die enigszins houtsnijden... En van daaruit ben ik verder gegaan, en de Coronatijd was - hoe naar ook voor veel mensen - wel een perfecte gelegenheid om meer tijd achter mijn laptop door te brengen.

Hoe schrijf je?

De Zeven Sleutels was, op een hoop scenario's en wat korte verhaaltjes na, het eerste lange verhaal dat ik schreef. Dus het hele proces was een soort trial-and-error. Ik begon met een vrij ruwe outline, meer een algemeen idee; een verhaal als De Zes Dienaars (een prins ontmoet zes vreemde figuren op zijn reis - waaronder Langnek - en samen redden ze de prinses), maar dan op zo'n manier dat niet alleen die prins, maar eigenlijk alle personages rijke, op zichzelf staande personages zouden zijn. En dat dan gemengd met een serie als Lost: een verhaal vol vraagtekens, mysteries en intrigerende cliffhangers. Zoiets.

In hoofdstuk twee, waarin de Spinster een voorspellende droom heeft, zette ik wat intrigerende stippen op de horizon (waar ik zelf nog niet per se de antwoorden op had) en toen ik die eerste vier, vijf hoofdstukken niet onaardig vond, ben ik gaan plannen. Iets wat bij een boek met zo'n relatief ingewikkelde structuur, vol flashbacks, flashforwards en verschillende perspectieven, ook wel echt zeer noodzakelijk is. Ik maakte een soort enorme (digitale) muur met post-its: ieder personage zijn eigen kleur en zijn eigen persoonlijke ontwikkeling. Zo kon ik heel helder schuiven totdat alle karakters, verschillende poorten en verhaalmomenten met elkaar in balans waren. In theorie, tenminste.

Daarna begon een eindeloos proces van schrijven, herschrijven, vastzitten en - met dank aan de wijze lessen van Stephen King in 'On Writing' - gewoon weer doorschrijven, ook al weet je dat het prut is, en het later weer verbeteren. Regisseur Paul Thomas Anderson omschreef het schrijven van mijn lievelingsfilm 'Magnolia' als strijken. Steeds opnieuw met de strijkbout eroverheen, telkens weer wat kreukels eruit. Dat gevoel kreeg ik er ook wel van. (Alhoewel ik voor mijn gevoel telkens weer nieuwe kreukels bleef ontdekken....)

Wat me in dat hele proces het meest verbaasde was hoe je personages al snel hun eigen beslissingen willen gaan nemen, soms heel anders dan ik van tevoren in mijn theoretische schema had bedacht. Het klinkt misschien gek, maar zo ging het wel, en ik kon dan vaak niet anders dan daarnaar luisteren en de rest van het verhaal daar dan op aanpassen. De 'waarachtigheid' (om er maar eens een deftig woord in te gooien) van de personages ging altijd voorop.

In Nederland is Annet Schaap sowieso een enorm voorbeeld voor me. Niet alleen vanwege haar persoonlijke reis naar het schrijverschap, die ik superinspirerend vind, maar ook vanwege haar prachtige manier van schrijven. Haar poëtische zinnen, Lampjes internationale sfeer en de manier waarop ze een sprookjeswereld en échte emoties combineert.

Dat laatste heeft ze overigens gemeen met mijn internationale held: Stephen King. Hoe high-fantasy het bij hem ook wordt: de emoties van de personages staan voorop en maken zijn boeken zo goed. Daarbij vond ik de enorme speelsheid van de laatste paar delen uit zijn magnum opus 'The Dark Tower' echt jaloersmakend heerlijk.

Hoe ben je op het idee van De Zeven Sleutels gekomen, wat was je inspiratie?

Ik hou al mijn hele leven lang enorm van sprookjes. We hadden een paar prachtige dikke boeken staan thuis, veel hoorspelen op cassettebandjes, en we gingen sowieso ieder jaar naar de Efteling. Ik weet nog precies het moment toen ik 10 was en ik mijn vader vroeg om “een sprookjesachtig boek, maar ook spannend”. Toen trok hij ‘De Hobbit’ uit de kast, dat voelde heel plechtig. Ik denk dat het fantasy-virus vanaf toen niet meer te stuiten was.

Nu, dertig jaar later, heb ik natuurlijk nog zo veel meer ontdekt waar ik me heerlijk in kan verliezen. Misterieuze cliffhanger-series zoals ‘Lost’, serieuze fantasy-eposseries à la Stephen King’s ‘Dark Tower’-serie, Jim Henson’s ‘Labyrinth’, ‘Doctor Who’, ‘Lord of the Rings’, een heuvel aan games, escaperooms en bordspellen... Als je dat allemaal in de blender gooit, dan krijg je blijkbaar iets als De Zeven Sleutels. Misterie, spanning, puzzels, cliffhangers, bonte figuren, verrassende vertelstructuren en sprookjesachtige sferen.

Heb je tips voor mensen die zelf schrijver willen worden?

Ik kom natuurlijk nog maar net kijken, maar puur gebaseerd op mijn eigen ervaring, heb ik deze drie tips:

1. Schrijf alleen een verhaal waar je zelf echt een passie voor hebt. Iets schrijven omdat je denkt dat het zo hoort, of omdat anderen het een belangrijk onderwerp vinden, dat heeft weinig zin. Het wordt nooit zo goed als iets waar je echt van overstroomt. Maak je niet druk of het origineel is, vraag je niet af of anderen het wel willen lezen, dat kan altijd later nog. Schrijf om te beginnen vooral voor je eigen lol en vertrouw erop dat als jij het echt leuk vindt, anderen vast volgen.

Als je 1 kinderboek moest kiezen, welk boek zou je dan kiezen als favoriete kinderboek?

Allemachtig, dat is moeilijk. Los van ‘Lampje’, ‘Koning van Katoren’ en ‘De Heksen’ denk ik dat ik toch moet gaan voor ‘Harry Potter and the Prisoner of Azkaban’. Het derde deel uit de reeks, het boek waarmee de hele Potterwereld ineens een stuk groter, serieuzer en emotioneler werd, en de belofte werd gelegd voor een veel groter en ambitieuzer verhaal. Sfeer, ontroering, humor, verwondering, de geweldige nieuwe personages, het plot, de spanning: dit boek heeft alles. Ik vind dit overigens ook met voorsprong het best verfilmde Potterboek, met dank aan de geweldige Alfonso Cuarón.

2. Geef jezelf een ambitieus, maar haalbaar aantal woorden dat je per dag of per week wilt schrijven. Maak

je geen zorgen als wat je schrijft soms helemaal shit is, je kunt erop vertrouwen dat je dit later wel herkent en dan waarschijnlijk wél weet hoe het beter of mooier kan.

3. Vergeet niet jezelf te blijven inspireren. Inspiratie kan overal vandaan komen: een museum, een film, een wandeling, een gesprek. Ik heb zo vaak een oplossing voor een schrijfprobleem gevonden terwijl ik heel iets anders aan het doen was. Het enige nadeel is dat je soms midden in een gesprek je telefoon moet pakken om een idee op te schrijven, maar dat moeten je vrienden maar voor lief nemen.

Lees het interview verder op bladzijde 11

Recensie - Hoe overleef ik alles wat ik niemand vertel

Toen begin dit jaar werd aangekondigd dat Francine Oomen een nieuw deel in de Hoe overleef ik-serie zou gaan schrijven werd ik gelijk enthousiast. Hoewel ik de serie nooit helemaal heb gelezen (ik vond sommige titels te meisjesachtig) heb ik goeie herinneringen aan de boeken. Het was erg prettig om te lezen over de problemen van een leeftijdsgenootje en er zelfs tips voor te krijgen.

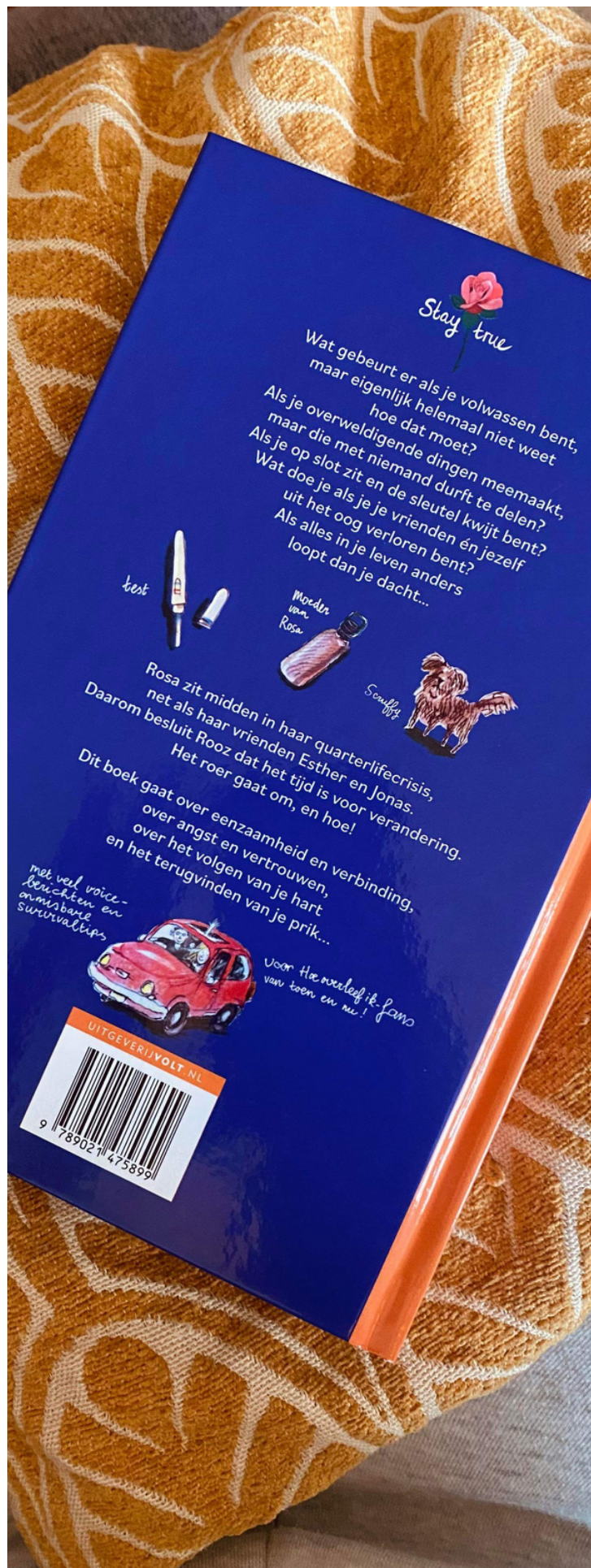
Tuurlijk zijn er wel meer van dat soort boeken. Toch wist Francine Oomen met haar manier van schrijven op te vallen. Ze schrijft erg lichtvoetig en toegankelijk. Ondanks de zware problematiek en thema's voelen de boeken niet té zwaar aan. Ik heb me wel altijd afgevraagd wanneer de serie zou stoppen, want het leven van hoofdpersoon Rosa werd wel heel heftig en moeilijk. Toen stopte de serie en kwam er een nieuwe serie: Rosa & co. Hier kwam maar één deel van. Ik vond het een heerlijk boek en wilde meer. Dat kwam er nooit. Enkel in 2015 nog een deel 0. Dat speelde zich af voor alle andere boeken. Een leuke toevoeging. En nu dan ineens een nieuw deel. Al hoort het niet bij de serie, maar wordt het een nieuwe serie. De hoofdpersonen zijn nu tussen de twintig en de dertig. Meegegroeid met de lezers.

Francine Oomen stelt niet teleur. Het is bizar hoe goed zij ook deze doelgroep weer begrijpt. Ik heb het boek in één avond uitgelezen. Stoppen met lezen was gewoon geen optie.

Dat komt door het pakkende, maar heftige, begin en toch ook de avonturen en onderwerpen die worden aangesneden. De personages die terugkeren zijn nog steeds herkenbaar, de problemen zijn herkenbaar. Na een paar hoofdstukken vroeg ik me wel af of het niet toch allemaal teveel problemen zijn. Want als ik dit allemaal zou meemaken in mijn leven... ik weet niet of ik dan nog zo zou rondlopen als Rosa doet. Toch verdwijnt deze gedachte snel. Eerst lijkt het veel, maar alles wordt subtiel uitgesmeerd over het verhaal.

Na het lezen van het boek probeerde ik het te omschrijven aan mijn vriend. En mijn conclusie is eigenlijk dat dit boek lezen een soort van therapie is. Want ik heb gehuild en gelachen. Zoveel was herkenbaar en sommige oplossingen in het boek lijken ook te slaan op dingen in mijn leven. Dit is wat deze serie en ook dit deel zo bijzonder maakt. Iedereen zal iets herkennen in de boeken, waarschijnlijk niet alles, maar hoe dan ook iets.

Gelukkig heeft Francine Oomen al aangekondigd dat er nog een boek gaat komen. Want ik wil nu alleen nog maar meer! Er zijn nog teveel open lijntjes en sowieso wil ik gewoon meer kunnen lezen over deze personages.

Hoe overleef ik ... met/zonder gescheiden ouders?

In 2015 verscheen best onverwacht nog een deel 0 in de Hoe overleef ik-serie. In de serie ging het veel over de scheiding van de ouders van Rosa, maar we wisten niet precies hoe dat was gegaan. In dit boek krijgen we het allemaal te weten. Voor mijn gevoel was dit niet noodzakelijk, maar het is een leuke aanvulling op de serie. Nu in 2023 is de hele serie opnieuw uitgegeven en is dit officieel deel 1, met een omslag van Annet Schaap.

Tijd om het boek nog een keer te lezen.

Hoewel ik nu een stuk ouder ben dan de doelgroep (10+) is dit toch weer een feest van herkenning. Het is ook prettig dat ik niet pas geleden de andere delen heb gelezen, want anders heb je al veel voorkennis over wat er nog gaat gebeuren. Het is daarom wel echt aan te raden dit boek als eerste te lezen.

Francine Oomen beschrijft ook deze leeftijdsgroep goed. Zelf vind ik haar boeken over de wat oudere personages leuker en net wat meer passend bij haar schrijfstijl. Toch leest dit boek erg fijn. De situaties zijn herkenbaar, de emoties van Rosa en van haar ouders zijn puur beschreven.

De survival-tips zijn handig voor iedereen waarvan de ouders zijn of gaan scheiden. Dat maakt dit dus sowieso een goed deel in de serie. Sommige delen zijn wat minder van toepassing op de lezers, want niet iedereen komt bijvoorbeeld in aanraking met een ouder die overlijdt of drugsgebruik. Ouders die scheiden komt (helaas) erg veel voor tegenwoordig. En dan is dit een mooi boek om te kunnen lezen als kind.

Het is fijn dat dit boek nu als volwaardig deel van de serie is uitgegeven en op deze manier de kans krijgt zich te bewijzen aan de oud-lezers en hopelijk ook veel nieuwe lezers! De winkels liggen vol met de serie dus ik hoop dat het massaal gelezen gaat worden.

Hoe overleef ik...

New York / Berlijn?

Tien jaar na verschijning van dit eerste deel in een nieuwe serie over de personages uit Hoe overleef ik is dit boek opnieuw uitgebracht. Nu wel als volwaardig deel in de Hoe overleef ik-serie. Annet Schaap maakte nu een bijpassend omslag. Een mooie ontwikkeling, want het boek verdient de bekendheid van de serie.

In 2013 vond ik het een heerlijk boek. En wilde ik meer. Dat kwam er toen helaas niet. Nu in 2023 is de gehele serie opnieuw uitgegeven en is er een compleet nieuw deel verschenen, voor een wat oudere doelgroep. Hoogste tijd om dit deel opnieuw te gaan lezen.

Een pluspunt aan dit boek is dat het twee verhalen zijn. Het ene gaat over Rosa in New York, het andere over haar ex Neuz in Berlijn. Voor de mannelijke lezers een welkome verandering. Zo komen er ook eens andere problemen naar boven dan enkel die van een jonge vrouw. Toch spreekt ook het gedeelte over Rosa mij aan.

De keus om zomaar naar New York te gaan en au-pair te worden is zo impulsief dat je je afvraagt of je dat zelf ook zou kunnen. Het lijkt heel leuk. Dat droombeeld valt al snel uiteen als je verder leest. Het is geen boek dat doet alsof het allemaal prachtig is in je eentje in New York. Het is wel een verhaal over wonen in een nieuwe omgeving, de dingen waar je dan tegen aanloopt en het maken van nieuwe vrienden. Én zoals elk boek in deze serie gaat het ook over jezelf ontdekken. Dat geldt voor beide hoofdpersonen. Ze moeten zichzelf weer ontdekken.

Francine Oomen schrijft op een toegankelijke manier waardoor dit boek lekker vlot leest. Toch begrijp ik niet waarom in 2013 ervoor is gekozen dit boek als een nieuwe serie te promoten. Het heeft alles wat een boek in de Hoe overleef ik-serie heeft. Het is dus een erg goede keus van uitgeverij Volt om dit boek nu op te nemen in die hoofdreeks. Op deze manier kan ook weer een nieuwe generatie genieten van deze fantastische boeken. Ook ik ben van plan om nu toch alle delen een keer te gaan lezen.

Vervolg interview met Tom Rijpert

Je hebt een boek geschreven, hoe ging het daarna?

Ik had het hele manuscript, deel 1 en 2 samen, van 112.000 woorden eerst naar een heel bescheiden groepje uitgevers opgestuurd. Maar ondanks dat ik er echt niet onnozel inging (de kans van uit zo'n slush pile getrokken worden zijn ongeveer 1 op 100) waren de mailtjes die je dan krijgt toch behoorlijk ontmoedigend. De meeste grote uitgevers sturen dan een standaard e-mail terug met: "Je hoort van ons binnen drie maanden, het zou zomaar vier maanden kunnen zijn, en o ja, misschien hoor je wel niets." Dus ik heb al snel meer uitgevers een mail gestuurd, om de kansen toch wat te vergroten.

En toen... was er eigenlijk maandenlang niets. Langzaam maar zeker af en toe een afwijzing, maar meer ook niet. Met Sinterklaas werd mijn 'boek' heel lief door mijn zus in een gedicht genoemd, maar dacht ik na die avond in een moment van zelfmedelijden: ah ja, dat is het dus nu geworden: een goedbedoeld manuscript dat eindigt in een Sinterklaasgedicht.' Hahaha. Een paar dagen later bleek dat ik al een week lang een mail van mijn uitgever Petra van Pelckmans in de spam-map van mijn e-mail had zitten.

k ging met Petra in gesprek en het was meteen duidelijk dat we het echt over hetzelfde boek hadden. We waren allebei heel enthousiast en werden het snel eens dat één heel dik boek van 112.000 woorden de doelgroep af zou schrikken én onbetaalbaar zou worden om te drukken met een onbekende schrijver, dus dat het twee boeken moesten worden. Toen we al illustrator-lijstjes aan het maken waren, reageerden er nóg twee uitgevers die ook geïnteresseerd waren. Te laat, maar wel een waanzinnig tof signaal!

Daarna gingen we inhoudelijk aan de slag. Er was één specifiek stuk dat volgens mijn uitgever niet helemaal goed werkte, maar dat vond ik gelukkig bij het herlezen zelf ook. Daarnaast moesten we natuurlijk het boek in tweeën delen, waar het beste moment in het verhaal voor gekozen moest worden, én moest er natuurlijk ook verhaaltechnisch het een en ander aan het eind van boek 1 en het begin van boek 2 gesleuteld worden. Zo ontstonden 'Het pad van de Roverkoning' en 'Voorbij de val'.

Eerst wilde ik zelf nog een herschrijfronde voor dit alles, en daarna stuurde ik de boel naar mijn geweldige redacteur Jolien en gingen we volle bak met boek 1 aan de slag. Ik vond dit een enorm leuk proces. Soms was Jolien streng - 'Dit duurt echt te lang!', 'Dit snap ik niet,' of soms juist 'Waarom gaat dit zo snel?' In de meeste gevallen paste ik het aan, in sommige gevallen niet, en in de helft daarvan luisterde ik na driedubbel aandringen vaak alsnog. Ik vond dit een overheerlijk proces, waardoor ik soms ineens heel theoretisch naar heel gevoelsmatige beslissingen moest kijken. Waarom noemt Kobold Abdul bijvoorbeeld het hele verhaal 'u', maar op het eind ineens 'je'? Intuïtief vond ik dit heel logisch - zijn beleefdheid is een masker en op het eind valt dit masker af - maar soms was er een gesprek nodig om dit soort zaken consistent te maken

Dat mensen samen hadden bedacht om te zeggen dat het boek goed was, ook al vonden ze het eigenlijk een rommeltje. Ik weet natuurlijk wel dat dat mijn onzekere 'impostor syndrome' is, en geen realiteit, maar toch.

Alle lieve reacties van mijn vriendin, dochters, vrienden of familie ten spijt: ik begon het pas een beetje te geloven toen wildvreemden - zonder enig belang om mij te pleasen - positieve dingen gingen zeggen. Het mooiste compliment was toen ik hoorde dat twee nichtjes het hoofdstuk met de onderwatergrot op hun vakantie in het zwembad aan het naspelen waren. Daarin kwamen mijn eigen kinderpret en mijn boek op een voor mij heel ontroerende manier samen.

Nu ik het enthousiasme over het eerste boek eindelijk geaccepteerd heb, komen de onzekerheden over boek twee natuurlijk meteen weer om de hoek, hahaha. Zoals zoveel series en boeken bewijzen: een intrigerend begin is vaak makkelijker dan een bevredigend einde.

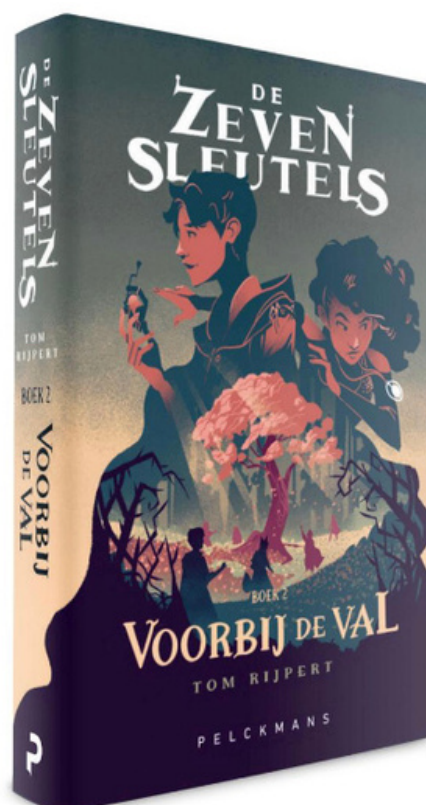
Maar... boek 1 en 2 zijn in één keer geschreven, de reacties van mijn proeflezers zijn superpositief en mijn drie lievelingsmomenten van het hele verhaal zitten allemaal in boek 2, dus ik heb goede hoop!

Hoe is het om als debutant zo goed te worden ontvangen?

Dat vond en vind ik heel waanzinnig leuk, en daarnaast soms ook wel absurd en onwerkelijk. Er waren momenten waarop ik het bijna logischer vond dat er één grote geheime afspraak buiten mij om was gemaakt.

Een illustrator maakt een omslag voor je boek, hoe vond je dit?

Ik ben het als regisseur gewend om met supertalentvolle mensen te werken die dingen kunnen die ik zelf absoluut helemaal niet kan. Mijn taak als regisseur is dan om ze de juiste richting op te sturen en te zorgen dat alle verschillende disciplines (camera, muziek, acteurs, etc.) samenkomen in een eindproduct dat als één geheel voelt.

Het zoeken en daarna samenwerken met de cover-illustrator - Jeff Langevin - was in dit geval niet heel anders.

Ik begreep dat het niet enorm gebruikelijk is dat auteurs zichzelf zo met de cover bemoeien, maar ik had bij mijn uitgever aangegeven dat ik dat wel heel belangrijk vond. En ik kreeg van Pelckmans alle vrijheid! Samen zochten we de perfecte illustrator en met Jeff gingen we aan de slag!

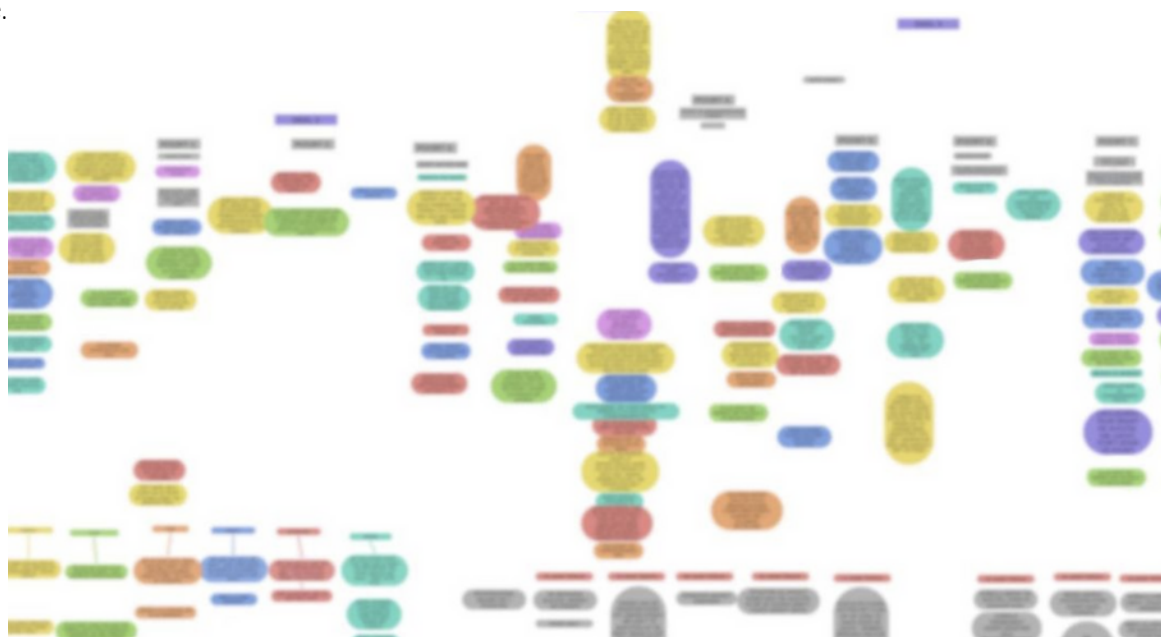
Omdat Jeff Amerikaans is en er geen tijd was om het hele boek te vertalen, maakte ik een uitgebreid briefingdocument. Hierin maakte ik met allerlei voorbeeldplaten duidelijk wat ik ongeveer in mijn hoofd had qua sfeer (sprookjesachtig, maar niet kinderachtig, spannend, maar ook warm, etc.) en gaf ik ieder personage zijn eigen pagina vol referenties en uitleg over hun uiterlijk. Een beetje over the top misschien, maar Jeff vond het fijn, zo kon hij zich goed focussen op de vorm.

Het leek me te gek om twee covers te hebben die op één of andere manier met elkaar communiceerden, en Jeff deed daar meerdere voorstellen voor. Uiteindelijk kozen we voor een subtiele, maar belangrijke verbinding: Ellie die Pjotr aankijkt en reikt naar het speeldoosje dat hij voor haar maakte.

Deel 2: Voorbij de val, is nu bijna uit, ben je alweer bezig met een nieuw boek?

Zeker. Het schrijven heeft me echt gegrepen en zal me niet meer loslaten, vermoed ik! Ik heb nu twee vrij actieve (digitale) notitieboekjes waar ik geregeld ideeën inzet, voor twee totaal verschillende verhalen, allebei ook weer voor rond de 10/12+. Eén boek speelt in onze wereld en tijd, maar zal zéker de nodige fantasierijke elementen bevatten. Het andere boek... daar kan ik nu nog eigenlijk niks over zeggen. Maar als het de kant op gaat, die ik hoop dat het opgaat... wordt het heerlijk!

De zeven sleutels - Voorbij de val verschijnt 16 oktober!

Recensies - Ravi en de laatste magie

het kinderboekenweekgeschenk van 2023

ik had erg veel zin in dit kinderboekenweekgeschenk.

Toch is het vaak een teleurstelling, het geschenk. Het is maar een klein boekje waarin niet veel uitgewerkt kan worden. Er zijn uitzonderingen: Paul Biegel, Tonke Dragt en Mirjam Oldenhave schreven bijvoorbeeld echt hele goede kinderboekenweekgeschenken. Sanne Rooseboom mag wat mij betreft aan dit rijtje worden toegevoegd.

Ravi en de laatste magie begint erg slim. Een opsomming van dingen die tegelijk gebeurde en allemaal met elkaar te maken hadden. Zo ben je meteen op de hoogte en kan het verhaal snel opgang komen: want je hebt de kennis al die nodig is. Als lezer val je daarna meteen in het verhaal. We maken kennis met de hoofdpersoon Ravi, haar moeder (in een rolstoel) en haar broertje. Ze moeten een tijdje ergens anders verblijven in verband met een gasexplosie bij hun in de flat. Ze komen terecht bij een tehuis voor gepensioneerde tovenaars. Door hun komst wordt er iets in gang gezet en dit gaan ze natuurlijk samen oplossen.

Het verhaal is veelbelovend. De uitwerking is voor een kinderboekenweekgeschenk goed. Toch heb ik wel het gevoel dat er nog meer is. Sanne Rooseboom heeft erg interessante karakters bedacht, met een bijzondere woning en een verleden. Ergens hoop ik daarom op ooit een vervolg, of een herziene uitgebreidere versie van dit boek. Want het vraagt om meer!

De illustraties van Sophie Pluim zijn zoals we gewend zijn van haar. Mooi, doeltreffend en passend bij het verhaal. Het omslag en de twee illustraties op de schutbladen (volledig in kleur) laten maar weer eens zien hoe veelzijdig ze is. De sfeer die uit die illustraties spat is fantastisch.

Wat mij betreft is dit een goed Kinderboekenweekgeschenk waarvan ik hoop dat veel mensen er van gaan genieten! En wie weet komt er dan ooit meer...

QUOTES VAN

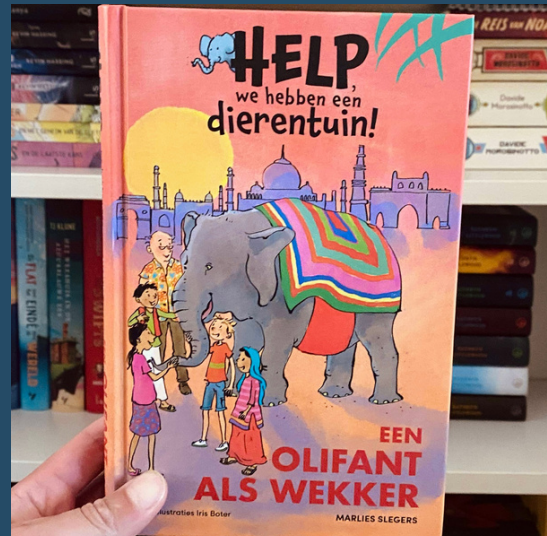

‘Het is zeker een boek dat ik op tafel laat liggen, zodat ik het soms kan openslaan en één gedicht kan lezen.’

De Leesplank over ‘Nog lang geen later’

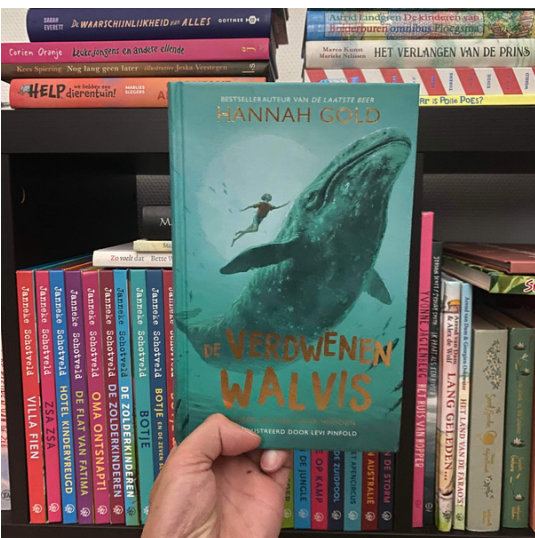
‘Een kinderboek is er om te plezieren en in dit geval is dat uitstekend gelukt. Wat mij betreft is dit dus een serie die echt meer aandacht verdient.’

De Leesplank over ‘Help, we hebben een dierentuin 3 - Een olifant als wekker’

‘De sterkste eigenschap van Hannah Gold is het vertellen van een verhaal. Je wordt door het boek gesleurd. Haar boeken zijn boeken om in één keer uit te lezen.’

De Leesplank over ‘De verdwenen walvis’

DE LEESPLANK

‘Het verhaal zelf is nog even goed als toen ik kind was. Wat dat betreft is het een tijdloos verhaal en kan het nog jaren mee.’

De Leesplank over ‘Alice in Wonderland’

Everett heeft een moeilijk onderwerp verpakt in een dramatisch verhaal over het einde van de wereld. Dit zorgt voor nog meer emotie.

De Leesplank over ‘De waarschijnlijkheid van alles’

‘Ik vind De waarschijnlijkheid van alles een waanzinnig goed boek en raad het iedereen aan om te lezen.’

De Leesplank over ‘De waarschijnlijkheid van alles

